

[Th. Jensen.]

forslag om midlertidig Udvidelse af den offentlige Skolebespisning for Finansaaret 1947—48, et Forslag, som giver Kommunerne Ret til at bespise de skolesøgende trængende Børn hele Aaret, og da stor Trang og Arbejdsløshed vil komme til at gøre sig gældende i Aaret 1947—1948 i mange Arbejderhjem, vil det være af stor Betydning, at skolesøgende Børn fra saadanne Hjem kan faa et sundt, varmt og veltillavet Maaltid en Gang om Dagen. Derfor hilser mit Parti med Glæde det foreliggende Lovforslag. Det havde dog været mig en større Glæde, hvis man fra Statens og Kommunernes Side kunde have sagt, at Arbejdsmulighederne og Fortjenesten var af en saadan Beskaffenhed, at det ikke var nødvendigt for det offentlige at træde hjælpende til i dette Spørgsmaal, men desværre ser det for mig ud til, at der vil blive stor Trang til Skolebespisning i Fremtiden. Naar man hjemme i Kommunen har overværet en Børnebespisning — som bliver benyttet af $\frac{2}{3}$ af de skolesøgende Børn — og ser den Glæde og Appetit, hvormed dette varme Maaltid bliver nydt, er man klar over den Nytte, Skolebespisningen har for den opvoksende Slægt, og man maa sige, at de Penge, der skal anvendes til dette Formaal — $2\frac{1}{2}$ —3 Mill. Kr., hvoraf 1 Mill. Kr. af Staten stilles til Raadighed til delvis Dækning af Kommunernes Udgifter —, er givet godt ud.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Esther Malling Pedersen: Det foreliggende Lovforslag er jo Udtryk for Erkendelsen af, at vi stadig væk er inde i vanskelige Forhold, men ogsaa Forhold, som vi i og for sig ikke er Herre over. Man kunde fristes til at udtale Haabet om, at denne Erkendelse vil faa saa vid Udbredelse som muligt, for vi kan maaske komme til at staa saadan i det, at Mangelen paa Erkendelse af disse Vanskeligheder, som vi ikke selv er Skyld i, kan komme til at frembyde den allerstørste Vanskelighed for os. Man faar nemlig undertiden en Følelse af, at vi i Danmark, skønt vi dog havde Krigen paa nærmere Hold end sidst, alligevel ikke rigtig har forstaaet, hvad Krigen har betydet, og hvor kolossalt et Ødelæggelsesværk den var Skyld i. Naar

alle Kræfter Verden over gennem seks Aar har været sat ind paa systematisk at ødelægge, saa kan Verden ikke genopstaa det syvende med alt i Orden, med sit Produktionsapparat i fuldt Sving, med sit Transportvæsen i Orden, kort sagt ydedygtig og i Stand til paa ny at skaffe os alle de Goder, som vi savnede under Krigen.

Man kunde godt kalde den Tid, vi i Øjeblikket gennemlever, for Verdens Rekonvalescenstid, og en Rekonvalescenstid er som bekendt altid vanskelig, fordi den kræver baade Taalmodighed og Selvdisciplin: ikke at give efter for sit daarlige Humør, fordi man ikke lige straks kan blive rask.

Det er ved at blive noget af en Cliché, at vi her i Danmark har det saa langt bedre, end man har det i andre Lande, hvis bitre Nød og Elendighed maa tale til os alle, men vi skulde nødvendigvis svigte paa den Prøve, som vi nu er sat paa, saa at vi blev trætte af den Opgave at vise Gavmildhed mod dem, der har det langt, langt værre end vi, og vi skulde heller ikke gerne svigte med Hensyn til at vise Taalmodighed og Selvdisciplin over for den Kendsgerning, at Verden endnu ikke er sund og ydedygtig i det Omfang, den før har været det. Vi maa forstaa, at ogsaa vi maa bære visse Afsavn og finde os i visse Indskrænkninger. Og dér kan jeg ikke lade være at sige, at det vilde betyde meget, om de danske Husmødre, der bestod Prøven saa fortrinligt under Krigen, ogsaa vilde bestaa den Prøve, som Efterkrigstidens Handels- og Produktionsvanskeligheder frembyder. I alt væsentligt — selv om der er Undtagelser — synes det ogsaa at blive Tilfældet. At Husmødrene faar deres praktiske Indstilling og Erfaring taget i Brug paa disse Omraader, der ligger dem saa nær, er jo en anden Sag og helt i sin Orden.

Men samtidig med, at vi nøgternt erkender Nødvendigheden af, at ogsaa vi i Danmark maa finde os i forskellige Afsavn og maa give Afkald paa mange af de Goder, man maaske alt for optimistisk vilde have ment, man kom i Besiddelse af, saa snart Krigen var forbi, maa vi til det yderste være opmærksomme paa, at disse Afsavn ikke rammer den opvoksende Slægt, og det har vi i Danmark Midler til at forebygge, saa at den opvoksende Slægt faar en god og saa hensigtsmæssig Ernæring, som det er muligt at skaffe, og i disse Bestræbelser